

דויד בן-גוריון

המליץ בפני רוטשילד

שמשפחה חיי הוא להחזיר למפקדים את כספם חזרה מתחת לאדמה.

החובות של הבנק כיום, עם החברות הוואדויות, והכל בעיני חבילה אחת — 6000 מיליון פרנק (250 מיליון דולר — פיננסיים מכל מה שידוע עד כה, סכום של 27 מיליון דולר נוסף רק עתה, עם התמוטטות של אי-הבנייה מזינבה לראון לוי שפשוט רגל בעסקי-בנייה נרחבים ב-בריטל יחד עם ויליאם שטרן מאנגליה, שפשוט רגל עם ובישראל עם „פאולין“). חובות לוי לבנק של רוונבוים — 27 מיליון דולר.

מ תוך 6000 מיליון פרנק יש 120 מיליון שהם ריבית וזאת יש להוריד, כי זה לא משלמים במיקרים כאלו. לפי הערכת המפקח מטעם בית-המישפט, שווי כל הרכוש של הבנק והברותיו, כולל בי-ישראל, הוא כ-300 מיליון פרנק, במכירה טובה במשך שנתיים, או נשארים חובות של 180 מיליון פרנק, מזה יש להוריד חובות של מוסדות כספיים ישראלים בסך 90 מיליון פרנק (35 מיליון דולר — פיננסיים ממה שידוע עד כה), ועוד מוסדות כספיים אחרים בסך 60 מיליון פרנק, כך שנשארו רק מפקדים של 30 מיליון פרנק ללא כיסוי.

מאלו מפקדים כ-15 מיליון פרנק הם מפקדים מקצועיים, שגם הם ידעו מה הסיכון, ונשארו רק עם מפקדים של 15 מיליון פרנק, שאצטרך להחזיר גם להם כדי שכל אחד יבוא על סיפוקו — מבחינה נתי.

הסדרת-שלומים שאותו יציע בית-הדין מישפט ויאשר בימים הקרובים, יהיה כזה: כל מפקד יקבל מייד עד 5000 פרנק, מעל לסכום זה יקבל כל מפקד עוד 15% מן

„אני לא אמות לפני שכל אחד יקבל את כספו!“

מפקדון מיד, ואחרי 6 חודשים עוד 15%. תוך שנתיים יקבלו כולם 50% מינימום. אבל, יש לי 14 אלף חשבונות של 8000 מפקדים, 55% מן המפקדים הם פחות מ-5000 פרנק הפקדון, כך שלמעשה רוב המפקדים הקטנים לא יצאו מקופחים.

תוכנית חיי היא להחזיר את 15 מיליון הפרנקים שהפסידו אנשים תמימים. אני הוצאתי כבר שטרות אישיים שלי על 6 מיליון פרנק, ונתתי אותם למפקדים, כי הוכחה שאני מתכוון להחזיר להם את כפי-פס. הודעתי לעורכי-הדין שיש להם רשות להיכנס אלי הביתה ולקחת כל דבר, הרכוש המועט שנשאר לי מחוץ לשווייץ — יינתן אף הוא לנושאים.

(בשבוע הבא:

„מרוץ אני שותק?“)

רה לישראל החזירה לקונטרפון. אחר נתנה קונטרפון ערכות להבטחת 87 מיליון פרנק לאי-איי-בי, באמצעות חברה ואדויות אחי רת בשם ניקוטב.

הבנק שלי קיבל מן החברה לישראל מיכתב, ובו שמות המישה מורשי-חתימה בשם החברה לישראל, וצור ביניהם, והנה, הפעולות שעשינו עבור ניקוטב וקונטרפון נעשו לפי מיכתב שעליו חתימה בדיוק כן: „מיכאל צור — החברה לישראל“.

עורכי-הדין שלי בודקים עכשיו האם משמעות החתימה היא שצור חתם בשם החברה לישראל, או שניתן לטעון כי ה-מקף המפריד פירושו שחמומים גם צור וגם החברה לישראל, או כי החתימה היא של צור, שכתובתו היא החברה לישראל. למקף הזה יש חשיבות עצומה, שכן ל-דעתי המיכתבים הם בשם החברה לישראל, וכי החברות קונטרפון וניקוטב היו בשלי-טת החברה לישראל עת נעשו העסקאות הגדולות. ולכן הברון אחראי גם לכל ה-פעולות של החברות הללו, ואם מאשימים את צור בהונאה באמצעות שתי חברות אלו, ושתייהן היו של החברה לישראל, אז הברון אחראי כמו צור!

(אם רוונבוים צודק, יש לשאלת ה-בעלות על שתי חברות אלו משמעות מ-חיקת לכת ביותר, כמו הבעלות על שטרות TSB 5.5 מיליון דולר שצור החזיר ל-חברה לישראל“ משליטת חברות אלו ערב ההת-מוטטות. הקבוצה הגרמנית טוענת כי ה-שטרות הוצאו במירמה, תוך זיוף מיסמך, וכי בידה עתה השליטה על שתי החברות וגם על השטרות.)

א תה שואל מה שם השטרות שקיבלו צים ובתי-הדין כנגד ההפקדות בי-חברות שלי? פשוט מאוד. החברה שמחזיקה את הקרקעות ברומא נקראת רומינה. חברה זו הוציאה שטרות בערך ההשקעה בנכס, שהיא 65 מיליון דולר. יש שטרות בסכום כזה בבנק, מזה, שטרות ב-14 מיל-יון דולר נתתי כביטחון להשקעות ולהלווי-אות של קבוצת החברה לישראל: החברה לישראל עצמה מחזיקה בשטרות בסך 9

שימרון פרם עם ארמונד דה-רומושיידר

המליץ בפני בן-גוריון

מיליון דולר, ועוד 6 בידי חברת מטרנה, שהיא חברת-בת של בתי-הדין וחברות-נפט גדולות באירוסה.

אגב, העובדה כי גם החברה לישראל וגם קבוצת בתי-הדין תבעו שטרות ביטחון להלוואות, מוכיחה כי ידעו שהפס-קדות הן לא בבנק אלא בחברות ואדויות. שטרות נוספים עמדתי לתת גם לציט כנגד פיקדונותיה. היתה התכתבות עם משה קשר-תי בעניין זה, והוא קיבל ערכות של אי-סי-טי עד שניתן לו את השטרות, אך מותו גרם לאי-שליחת השטרות לציט. כך שלי-מעשה, יוצא, כי קבוצת החברה לישראל גנשה היום כ-14 מיליון דולר בהשקעות שלי ברומא, והיא שותפת נכבדה שם.

מה ערך ההשקעה שם? ברון השם, אני מקווה כי עוד שנתיים-שלוש נקבל רישיון-בנייה ואז השווי יקפוץ לשמיים. בינתיים ברור כי זה לא שווה את ה-השקעה, אבל זו השקעה-לעתידי.

אני לא אמות לפני שכל אחד יקבל חז-רה את כספו. אני מתכוון לבודדים, לא לבנקים, בנק שהפקיד אצלי כסף בריבית גבוהה לקח גם את הסיכון על עצמו. אני דואג לבודדים, הודעתי למישפחתי וילדי

כאשר השופט השווייצי ראה במה המדובר, סירב לעשות משהו בנדון. הברון התפוצץ לאסור אותי. כאשר מינה בית-המישפט כאן מפקח-לבנק, מטעמו, התברר כי מיש-רד עורכי-הדין של המפקח, חברת ה-לידה, הוא גם מישרד עורכי-הדין של הברון רוטשילד.

מכאן היה ברור לנו כי כל מה שמגלה המפקח, יודע גם הברון. עכשיו תשמע.

„ארמונד נעץ בי סכנים בביח, לפני כולם!“

באפריל 1974 צור הילוה לחברות שלנו 2 מיליון דולר, וגם על זה הסדיר לעצמו הפרשי-ריבית עד סוף יוני. ביולי פגשתי את צור, והוא אמר לי שהיה אסור לו להלוות לי את השני מיליון דולר. לצור היה מותר, כמנהל, להפקיד יתרות-מוזמנים של החברה היכן שרצה. אבל כאן הוא לקח הלוואה 2 מיליון דולר, כדי להלוות ולהר-וויח הפרשי-ריבית, וזה אסור לו להחליט לבד.

מבחינת הספרים, מה שביצענו היה חיוב החברה לישראל ב-2 מיליון דולר, וזיכוי אי-סי-טי באותו סכום. אז כשצור אמר לי מה שאמר, הוריתי לבנק שלא לחייב את החברה לישראל בסכום של 2 מיליון דולר, כפי שהייתי צריך לעשות. את כל זאת הסברתי למפקח שמונה עליידי בית-המישפט.

מה עשה עורכי-הדין של רוטשילד, שהוא גם של המפקח? הוא יעץ למפקח לשלוח תעודת-חיוב לחברה לישראל, למרות שה-בנק החליט לא לעשות זאת! ראית כבר שחברה עושה הכל כדי שיחייבו אותה בי-תשלום?

ברגע שהגיעה הודעת-החיוב לחברה ל-ישראל, באו לכאן המנכ"ל, איזי גלעד, ועורכי-הדין אמנו גולדנברג, והודיעו לי-בית-המישפט כי לצור לא היתה רשות

ואילו בעמוד 44 בתשקיף מופיע מאון החברה לישראל לסוף 1972 ובו, תחת ה-כותרת „נכסי שוטפים“, כתוב: „פיקדונות קצובים במוסדות כספיים (1971) — כולל בנקים“, ואילו במאון החברה לישראל הלא מבוקר ליוני 1973 כתוב באותו סעיף: „פיקדונות קצובים במוסדות“ בלבד. מזה ניתן ללמוד, ראשית, כי מוסדות כספיים אין פירושה בנקים, ועובדה — כאשר היו הפקדות גם בבנקים, צויין הדבר במאון במפורש.

אולם העיקר הוא כי הברון, שחתם על התשקיף, ידע ממנו כי כספי החברה

יעקוב הרצוג

המליץ בפני האנגלים

לישראל לא הופקדו בבנקים, אלא במוס-דות כספיים, כי היו פיקדונות גדולים באי-רוונבוים, מדוע, אס-כן, כתוב בכתב-האישום נגד צור שעשה קנוניה עם רוונ-בוים, להפקדת כספים באי-סי-טי בלי ידיעת ההנהלה? הרי הברון ידע על כך במפורש, מתוך התשקיף שעליו חתם! הברון היה חייב לבדוק מה שם המוסדות הכספיים שבהם הופקדו הכספים. הוא אח-ראי לכל הפקדה במוסדות לא-בטוחים, הוא יושבראש מועצת-המנהלים!

ה-29 העברות-כספים מן החברה לי-ישראל להלווים (חברה בלגית רוונבוים) ואי-סי-טי, על ארבע מהן חתם מוקה לימון, נציגו של הברון, העברת הכספים לאי-סי-טי מאי-סי-טי, שעליה הורשע צור בהונאה ובגניבה, נעשתה עליידי הבנק של רוונבוים בהוראת מיכתב בחתימת צור ולובה טיגנר, חשבת החברה, מיום 18.12.73. המיכתב הוא למזכיר-הבנק, שצ-ר מן, ומורה לו להעביר 2.5 מיליון דולר מחשבון אי-סי-טי לחשבון אי-סי-טי. את הבנק לא מעניין היכן מופקד הכסף, כל עוד יש לו הוראה של החברה לישראל היכן להפקידו.

או איך הברון יכול להאשים אותי? הוא, ששילם כל שנה שוחד 25 אלף דולר ל-מיכאל צור, כיועץ פרטי ותמורת זאת צור לא גבה ממנו את התמורה למניות ש-קנה, כביכול, ולא גבה ממנו שכר-דיירה עבור המישרדים של עוסקו הפרטיים! והי קנוניה שעליה לא דווח לבעלי-המניות, כפי שהחוק מחייב, וזו עבירה פלילית חמורה ביותר!

א תה יודע איך הכניס אותי הברון ללכא? תחילה הגיש, בזמנו, את ה-תלונה על גניבת 8.5 מיליון דולר, אבל